

— Царьо честити, азъ видѣхъ, какъ паякътъ донесе искрата и я скри между двата камъка. Азъ си почивахъ. После дойде мухата и грабна искрата.

Царьтъ много се разядосалъ.

— Да ме излъже мене една муха! Но... късно е вече, и азъ не мога да ѝ отнема дара, който ѝ дадохъ. Заповѣдвамъ още сега, щомъ нѣкжде се появи мухата, всички да я пждятъ.

А паякътъ повикалъ събратята си. Разправилъ имъ, какъ мухата го излъгала. Разсърдили се паяцитѣ, изпиѣли голѣми мрежи и започнали да ловятъ мухитѣ.

Това се случило преди хиляди, хиляди години. Но и до день днешенъ паяцитѣ и мухитѣ сж смъртни врагове.

А щомъ мухитѣ кацнатъ нѣкжде, хората веднага ги пждятъ.

Вѣра Бояджиева.

ЖИВОТНИТЪ ОБИЧАТЪ МУЗИКАТА

Единъ полкъ тръгналъ на пжть. Почнала да свири музиката. Единъ младъ офицерски конь, който за пръвъ пжть чувалъ музика въ строя, направилъ нѣколко скока и дошълъ, въпрѣки волята на офицера, задъ последния редъ на музикантитѣ. Отъ тука той, безъ да се отдѣли, следвалъ кротко своя пжть и слушалъ съ наслада музиката. Следъ като свирнята спрѣла, коньтъ наново заелъ реда си въ

полка. Щомъ, обаче, музиката засвирѣла повторно, той пакъ силомъ заставалъ задъ музикантитѣ. Това се повтаряло всѣкога, когато полкътъ тръгвалъ на походъ и музиката засвирвала. Цѣлъ месецъ време употребилъ офицерътъ, докато научи този голѣмъ любитель на музиката да слуша свирнята отъ мѣстото, което има въ полка.